

Nieuwsbrief ERF Updates

Nummer 2, 2021

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2020:3969](#) 22-12-2020

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2020:3767](#) 22-12-2020

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2020:3890](#) 15-12-2020

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2020:3267](#) 01-12-2020

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2020:2185](#) 24-11-2020

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2021:205](#) 11-01-2021

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2021:121](#) 06-01-2021

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2020:11249](#) 23-12-2020

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2020:4599](#) 14-12-2020

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2020:5906](#) 06-11-2020

Uitspraken zonder ECLI

[Rechtbank Oost-Brabant](#) 10-01-2020

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Onzakelijke lening tussen vennootschappen van vader respectievelijk zoon. Belastbare schenking ouder-kind?

De bv van vader heeft eind 2007 aan de bv van zoon X (en de bv's van twee andere kinderen) een lening verstrekt en deze begin 2008 uitgebreid. De bv van X heeft het geld doorgeleend aan haar dochtervennootschap (bv Y). Vervolgens heeft de bv van vader de lening aan bv Y in 2014 kwijtgescholden. In geschil is of sprake is van een (met schenkbelasting belastbare) schenking van vader aan X door (1) het verstrekken van de lening in 2007 en (2) de kwijtschelding in 2014. Voor beide feiten heeft de inspecteur aan X een aanslag schenkbelasting opgelegd. In een vaststellingsovereenkomst zijn partijen eerder overeengekomen om de rechter de aanslagen te laten beoordelen.

X is niet-ontvankelijk in zijn bezwaar tegen de aanslag schenkbelasting 2007, omdat X het bezwaar hiertegen te laat heeft ingediend. Het bezwaar tegen de aanslag schenkbelasting 2014 acht de rechtbank gegrond. Daartoe oordeelt de rechtbank als volgt.

De lening van de bv van vader aan bv Y is niet direct opeisbaar, zodat van een fictieve schenking in de zin van artikel 15 SW 1956 geen sprake kan zijn. Niettemin moet de aanvullende lening in 2008 aangemerkt worden als een transactie tussen vader en X (en niet tussen hun bv's), waarvan getoetst kan worden of dit een schenking is in de zin van artikel 1 lid 7 en lid 9 SW 1956.

Volgens de inspecteur is de aanvullende lening onzakelijk en was reeds bij het aangaan van die lening in 2008 sprake van een schenking, zulks onder de impliciete opschortende voorwaarde van het zich manifesteren van het onzakelijke debiteurenrisico. Die voorwaarde is bij de kwijtschelding in 2014 in vervulling gegaan en dat is het heffingsmoment voor de schenkbelasting, aldus de inspecteur. Volgens de rechtbank heeft de inspecteur de opschortende voorwaarde niet aannemelijk gemaakt, zodat de kwijtschelding in 2014 hier niet op kan worden teruggevoerd. Dat impliciet zou zijn afgesproken dat de geldlening in principe wordt terugbetaald, maar dat het risico dat dit niet gebeurt volledig wordt gedragen door de geldverstrekker, zoals de inspecteur beweert, is een gegeven dat voor alle leningen heeft te gelden.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 06-11-2020

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2020:5906

Zaaknummer: AWB - 18 _ 5824 en 18 _ 5825

Rechters: A.P. Vaatstra, A.F. Germs-de Goede en J.J. Westerbaan

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechter-commissaris geeft vereffenaar aanwijzing om tegen een beschikking van de rechtbank in te gaan. Erfgenaam kan niet in hoger beroep tegen deze aanwijzing.

De rechter-commissaris heeft de benoemde vereffenaar van een nalatenschap een aantal aanwijzingen gegeven (art. 4:210 lid 1 BW), waaronder de aanwijzingen om onderzoek te doen naar de criminele herkomst van het nalatenschapsvermogen en het niet-legale deel af te dragen aan de staat. Volgens de vereffenaar heeft het gehele boedelsaldo een criminele herkomst en moet alles worden afgedragen aan de staat. De rechtbank heeft vervolgens het verzoek van de vereffenaar tot opheffing van de vereffening niet ingewilligd en de vereffenaar verplicht om aan de (advocaat van de) erfgenaam de boedelbeschrijving en rekening en verantwoording over te leggen. De rechter-commissaris heeft daarop de vereffenaar de aanwijzing gegeven om in hoger beroep te gaan tegen deze beschikking.

De erfgenaam verzoekt in de onderhavige procedure om deze laatste aanwijzing van de rechter-commissaris te vernietigen. De rechtbank verklaart de erfgenaam niet-ontvankelijk.

De aanwijzing om in hoger beroep te gaan betreft volgens de rechtbank geen beschikking in de zin van artikel 358 lid 1 en 676b Rv, nu de aanwijzing geen blijk geeft van een beslissing in een verzoekschriftprocedure. Blijkens de Handleiding erfrechtprocedures kantonrechter van het LOVCK&T staat tegen aanwijzingen ex artikel 4:210 lid 1 BW ook geen hogere voorziening open. Het ontbreken van deze appèlmogelijkheid schaadt de erfgenaam ook niet in zijn belangen.

Weliswaar vraagt de erfgenaam om een principieel oordeel over de vraag of de rechter-commissaris tegen een beschikking van de rechtbank mag ingaan, maar gezien het voorgaande heeft de erfgenaam daarbij onvoldoende belang, zodat dit geen afwijking van de handleiding rechtvaardigt.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 23-12-2020

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2020:11249

Zaaknummer: C/15/309989 / HA RK 20-207 en C/15/309989 / HA RK 20-207

Rechters: H.A. Pott Hofstede, Th.S. Röell en I.M. Hendriks

Wetsartikelen: en

RECHTSPRAAK

Geslaagd beroep op schuldverrekening voor verdeling nalatenschap.

X is als erfgenaam gerechtigd in de onverdeelde nalatenschap van erflaatster. X heeft ook een schuld van 100.000 euro aan erflaatster, thans aan haar nalatenschap. De executeur vordert betaling door X. X beroept zich op verrekening met zijn erfdeel.

De rechtbank overweegt dat, indien iemand zowel schuldenaar als schuldeiser van de nalatenschap is, de bepalingen van de Faillissementswet omtrent de bevoegdheid tot verrekening van overeenkomstige toepassing zijn, op grond van artikel 4:217 lid 1 BW. Door het van toepassing zijn van de Faillissementswet bestaat een ruimere verrekeningsbevoegdheid dan artikel 6:127 e.v. BW biedt. Een eventuele (nog) niet opeisbaarheid van de vordering of schuld speelt daarom geen rol, aldus de rechtbank.

Volgens de rechtbank is X als erfgenaam schuldeiser van de nalatenschap. X is voor 100.000 euro tevens schuldenaar van de nalatenschap. De rechtbank volgt de executeur niet in haar stelling dat de schuld en de tegenvordering in twee verschillende vermogens vallen, omdat deze beide in de nog niet verdeelde nalatenschap van erflaatster vallen. Ook wijst de rechtbank af de stelling van de executeur dat aan de verrekening in de weg staat dat de tegenvordering van X nog niet afdwingbaar is, omdat bij een erfrechtelijke verrekening de opeisbaarheid geen rol speelt. Het feit dat het erfdeel van X kleiner is dan zijn schuld aan de nalatenschap, staat ook niet aan de verrekeningsbevoegdheid in de weg. Dit betekent slechts dat de erfgenamen bij verdeling nog een (restant)vordering op X zullen hebben. De nalatenschap bevindt zich thans echter nog niet in de verdelingsfase, omdat de executeur nog niet is beëindigd.

Volgens de rechtbank kan de executeur legaten voldoen na tegeldemaking van roerende zaken (art. 4:147 BW). Het betalen van de legaten staat daardoor ook niet aan de verrekeningsbevoegdheid van X in de weg.

Tot slot oordeelt de rechtbank dat de omstandigheid dat de nalatenschap zich nog niet in de verdelingsfase bevindt, niet kan afdoen aan de verrekeningsbevoegdheid van X, omdat een verrekeningsverklaring ook onder opschortende voorwaarden of tijdsbepaling kan geschieden. Voor zover daarvan sprake is, vindt de rechtbank dat X terecht een beroep op opschorting

heeft gedaan, want opschorten van een prestatie met het oog op een toekomstige verrekeningsbevoegdheid is op grond van vaste rechtspraak toegestaan. X heeft ook belang bij de opschorting van de betaling van zijn schuld, omdat het na bijna tien jaar nog steeds onduidelijk is wat zijn toekomstige deel in de nalatenschap van erflater is.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 06-01-2021

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2021:121

Zaaknummer: C/10/576302 / HA ZA 19-566

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Pandrecht op erfdeel en schuldverrekening bij verdeling.

X heeft zijn erfdeel in vaders nalatenschap verpand aan Y tot zekerheid van de terugbetaling van een lening van Y aan X. X had ook schulden aan vader. Door verrekening van X's schulden aan vader met het (kleinere) erfdeel (art. 4:228 BW), is het erfdeel van X nihil, zodat Y zich niet kan verhalen op het erfdeel. De erfgenamen vorderen medewerking aan de verdeling van de nalatenschap door Y als pandhouder, maar Y weigert deze.

Volgens Y heeft de vader van X zijn schulden kwijtgescholden, zodat het erfdeel wel degelijk iets waard is. Volgens de rechtbank heeft Y de kwijtschelding niet kunnen aantonen.

De rechtbank stelt de verdeling van de nalatenschap zelf vast (art. 3:185 BW) en veroordeelt X tot aflossing van de opeisbare lening van Y.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 14-12-2020

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2020:4599

Zaaknummer: C/08/224094 / HA ZA 18-462

Rechters: H. Bottenberg-Van Ommeren

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Prejudiciële vragen over toepasselijkheid van het fixatiebeginsel op de vereffening van een nalatenschap.

Vader en moeder zijn achtereenvolgens overleden. De (klein)kinderen zijn erfgenamen van moeder. In haar (beneficiair aanvaarde) nalatenschap is een professionele vereffenaar benoemd. Deze heeft een boedelbeschrijving, tevens uitdelingslijst, ter inzage gelegd bij de kantonrechter. In de lijst is geen rekening gehouden met de rente over de door moeder aan de (klein)kinderen schuldig gebleven vaderlijke erfdelen vanaf de benoeming van de vereffenaar. Zulks vanwege de mogelijke overeenkomstige toepasselijkheid van het fixatiebeginsel (art. 128 Fw), aldus de vereffenaar.

Twee erfgenamen komen in verzet tegen de uitdelingslijst (art. 4:218 lid 3 BW), in het bijzonder op het punt van de renteschulden. Op grond van vaders testament moet de rente berekend worden tot de uitbetaling van de erfdelen. Volgens de erfgenamen is artikel 128 Fw niet van overeenkomstige toepassing en loopt de rente door tijdens de vereffening. Zij verwijzen naar ECLI:NL:RBNNE:2017:3158.

De kantonrechter schetst de wet(sgeschiedenis) en (verdeelde) jurisprudentie en literatuur over de vraag of het fixatiebeginsel van artikel 128 Fw van overeenkomstige toepassing is op de erfrechtelijke vereffening.

Mede gelet op het belang van de vraag voor andere geschillen, is de kantonrechter voornemens de volgende prejudiciële vragen aan de Hoge Raad te stellen:

(1) Moet artikel 4:218 lid 5 BW aldus worden uitgelegd dat het in artikel 128 Fw neergelegde fixatiebeginsel van overeenkomstige toepassing is op de vereffening van een nalatenschap?

(2) Indien de vorige vraag bevestigend wordt beantwoord: dient daarbij onderscheid gemaakt te worden tussen de zogenoemde 'zware' en de 'lichte' vereffening? Met andere woorden, is het fixatiebeginsel ook van toepassing op erfgenamen-vereffenaars op wie de verplichtingen omschreven in artikel 4:218 BW niet rusten? Zo ja, met ingang van welke datum moeten de rentevorderingen in dat geval worden gefixeerd?

(3) Indien de vraag ontkennend wordt beantwoord: dienen de rentevorderingen zowel bij een positief als bij een negatief saldo van de nalatenschap op de uitdelingslijst te worden opgenomen? Indien deze alleen bij voldoende baten op de uitdelingslijst moeten worden geplaatst, zijn er algemene richtlijnen te geven wanneer sprake is van voldoende baten (rekening houdend met bijvoorbeeld oplopende rente en vereffeningskosten)?

De kantonrechter geeft de erfgenamen de gelegenheid zich uit te laten over dit voornemen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 11-01-2021

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2021:205

Zaaknummer: 8674876 / EJ VERZ 20-213 en 8675941 / EJ VERZ 20-214

Rechters: M.C. van Rijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Voortslepende verdeling nalatenschap in kort geding ten einde. Stress, gezondheidsklachten en financiële schade zorgen voor spoedeisend belang.

Dit kort geding volgt na een (niet-gepubliceerde) bodemprocedure over de verdeling van een in 2014 opengevallen nalatenschap, waarin de verschenen partijen een minnelijke regeling hebben bereikt. De schikking hield onder meer in dat erfgenaam X tegen een bepaalde waarde een perceel uit de nalatenschap zou overnemen. Omdat de vaststellingsovereenkomst niet tussen alle partijen was gesloten op een zitting waarvan een proces-verbaal kon worden afgegeven, heeft de rechtbank in die bodemprocedure partijen veroordeeld tot nakoming van de regeling. Vervolgens is de uitvoering van de vaststellingsovereenkomst gestagneerd.

Erfgenamen A en B hebben vervolgens een kort geding aangespannen om de andere erfgenamen tot medewerking te veroordelen. In eerste instantie zonder succes, onder meer omdat de kortgedingrechter geen spoedeisend belang zag. In hoger beroep hebben A en B wel succes. Volgens het hof hebben A en B belang bij een spoedige afwikkeling van de nalatenschap, in de zin dat het voortslepen van de zaak hun stress, gezondheidsklachten en financiële schade oplevert. Hiermee is het spoedeisende belang voldoende aannemelijk.

Er zijn volgens het hof geen valide redenen (meer) om zich tegen de levering van het perceel te verzetten. Het hof veroordeelt de gedagvaarde erfgenamen tot nakoming van de vaststellingsovereenkomst waarnaar het vonnis in de bodemprocedure verwijst. Zo nodig kan het arrest de medewerking van de gedagvaarde erfgenamen vervangen (art. 3:300 BW). Gelet op de hele voorgeschiedenis is dit laatste ook van belang.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 15-12-2020

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2020:3890

Zaaknummer: 200.264.441_01

Rechters: H.A.W. Vermeulen, M.E. Smorenburg en T.J. Mellema-Kranenburg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Tijdige navordering erfbelasting na postume gerechtelijke vaststelling vaderschap.

Erflater overlijdt in 2008. Hij laat zijn echtgenote en kind X als enige erfgenamen achter. In 2014 wordt erflaters vaderschap van Y postuum vastgesteld (art. 1:207 BW). Hiermee blijkt Y ook erfgenaam. De inspecteur vermindert de aanslagen erfbelasting voor echtgenote en kind X en legt Y een navorderingsaanslag op. In geschil is of de aanslag terecht is opgelegd.

Net als de rechtbank (ECLI:NL:RBNHO:2019:9371) acht ook het hof artikel 52 SW 1956 (en niet art. 53 SW 1956) toepasbaar op de onderhavige ambtshalve verminderingen. De grondslag van de vermindering is niet van belang voor artikel 52 SW 1956. Y wijst tevergeefs op HR 11 augustus 2006 (ECLI:NL:HR:2006:AY5999). De situatie in die casus is een andere dan de onderhavige. Voorts oordeelt het hof (net als de rechtbank) dat voor de navorderingstermijn aansluiting kan worden gezocht bij artikel 66 lid 2 SW 1956 (tekst tot 2018) (vergelijk ECLI:NL:HR:2012:BX7158, BNB 2012/274). Gelet op de dagtekening van de ambtshalve verminderingen is de navorderingsaanslag tijdig opgelegd.

Voorts is het hof (evenals de rechtbank) van oordeel dat de inspecteur het zorgvuldigheidsbeginsel noch het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden bij het opleggen van de aanslag aan Y. Artikel 52 SW 1956 brengt niet mee dat de navorderingsaanslag niet meer kan bedragen dan het totaalbedrag van de verminderingen bij de andere erfgenamen. De hoogte van de belasting per verkrijger is afhankelijk van diverse factoren, zoals een vrijstelling of de graad van verwantschap.

Tot slot is de hoogte van de aanslag in geschil. Volgens Y is slechts belastbaar hetgeen hij uiteindelijk, onder aftrek van zijn kosten, heeft ontvangen uit de nalatenschap. Evenals de rechtbank houdt het hof vast aan het tijdstip van erflaters overlijden (art. 21 SW 1956, art. 1 SW 1956) en ziet het geen mogelijkheid voor aftrek van kosten.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 22-12-2020

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2020:3767

Zaaknummer: 19/01732

Rechters: R.C.H.M. Lips, B.F.A. van Huijgevoort en I. Obbink-Reijngoud

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Tuchtrecht. Notaris hoefde niet te informeren naar vaders testament bij vervreemding van zijn bedrijfspand.

Vader verhuurt een bedrijfspand aan dochter A. Vader draagt dit pand over aan de vennootschap van de echtgenoot van A. De koopsom is beduidend lager dan de WOZ-waarde, maar gebaseerd op twee taxaties en afgestemd met de Belastingdienst. Dochter B verwijt de notaris onder meer geen navraag te hebben gedaan naar vaders testament. Het hof wijst deze klacht af.

De notaris is niet verplicht om te informeren naar een testament van de verkoper. Bovendien, ook als de notaris hier wel over gesproken heeft met vader, heeft te gelden dat dochter B hierbij geen partij is en de notaris hier – gelet op zijn geheimhoudingsplicht – niets over mag en hoeft te verklaren.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 01-12-2020

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2020:3267

Zaaknummer: 200.277.887/01

Rechters: G.C.C. Lewin, J.H. Lieber en T.K. Lekkerkerker

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Potentiële biologische kinderen van erflater mochten DNA van erflater vergelijken.

Ruim twintig potentiële donorkinderen vermoeden dat erflater – fertiliteitsarts – hun biologische vader is en willen dit met een DNA-test onderzoeken.

De kortgedingrechter gaf in 2017 toestemming om DNA-materiaal van de overleden arts te verzamelen (ECLI:NL:RBROT:2017:4250). Het DNA-profiel ligt bij een notaris in een kluis. De rechtbank gaf vervolgens toestemming om het DNA van de donorkinderen te vergelijken met het DNA-profiel van de arts (ECLI:NL:RBROT:2019:1050). Hun belangen om te weten of zij van de arts afstammen, wegen zwaarder dan het belang van de weduwe (executeur) en de erfgenamen, die de wens van de overleden arts willen respecteren. De familie van de arts werd veroordeeld om de vergelijking van het DNA niet in de weg te staan.

Het hof overweegt onder meer dat de erven ontvankelijk zijn in hoger beroep. Het feit dat het DNA-onderzoek al is uitgevoerd, betekent niet dat zij daarbij geen belang hebben. Zulks mede gelet op de vervolprocedure waarin een aantal donorkinderen schadevergoeding van de erven vordert en de erven betogen dat de onderzoeksresultaten niet mogen worden gebruikt. Vervolgens bekrachtigt het hof de beslissing van de rechtbank. Volgens de erven had de rechtbank geen toestemming voor het DNA-onderzoek gegeven als de toestemming was verzocht met het oogmerk om schadevergoeding te verkrijgen en kan van de erven niet gevergd worden dat zij meewerken aan DNA-onderzoek ter vergaring van bewijs tegen hen. Volgens het hof werpt de vervolprocedure geen ander licht op de beslissing om het DNA-onderzoek toe te staan.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 24-11-2020

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2020:2185

Zaaknummer: 200.257.724/01

Rechters: F.R. Salomons, B.J. Lenselink en M.J. van Cleef-Metsaars

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Waar zijn de fotoalbums van moeder gebleven? Bewijs.

Twee zusters zijn erfgenamen in de nalatenschap van hun moeder. De ene zuster (X) vordert van de andere zuster (Y) afgifte aan de notaris ter verdeling van fotoalbums (en dergelijke) van moeder. Y stelt de albums nooit in haar bezit te hebben gehad.

Y heeft roerende zaken in een bananendoos in ontvangst genomen van de bewindvoerder van moeder. Daarvan heeft de bewindvoerder toen foto's gemaakt en voor ontvangst laten paraferen door Y. De albums zaten volgens X in de bewuste bananendoos verpakt in een kleinere doos. De foto's geven daarover geen uitsluitsel.

X heeft de bewijsopdracht gekregen om aan te tonen dat Y de albums in ontvangst heeft genomen van de bewindvoerder en de gelegenheid om in contra-enquête getuigen te horen (tussenarrest ECLI:NL:GHSHE:2020:1384). Het hof oordeelt in dit eindarrest dat X in de bewijsopdracht is geslaagd. Bij gebreke van tegenbewijs van de zijde van Y, moet het ervoor gehouden worden dat Y de albums heeft ontvangen en nog steeds bezit. Y moet de albums ter verdeling inleveren bij de notaris.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 22-12-2020

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2020:3969

Zaaknummer: 200.246.291_01

Rechters: M.G.W.M. Stienissen, M.E. Smorenburg en B.A. Meulenbroek

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Schadeclaim wegens onrechtmatige daad erflater. Onverwachte schuld van de nalatenschap?

X heeft de nalatenschap van haar echtgenoot (overleden in 2018) zuiver aanvaard door zich te gedragen als zuiver aanvaard hebbende erfgenaam (art. 4:192 lid 1 BW). X ziet zich naar eigen zeggen geconfronteerd met een onverwachte (mogelijke) schuld van de nalatenschap en verzoekt de kantonrechter ontheffing van de verplichting om de schuld uit haar eigen vermogen te voldoen respectievelijk machtiging om de nalatenschap alsnog beneficiair te aanvaarden (art. 4:194a BW).

Het gaat om een – door X betwiste – schuld aan Y uit onrechtmatige daad van erflater. Y is zijn onderarm verloren door een schietincident bij erflater thuis. Erflater had geschoten en is strafrechtelijk veroordeeld. Erflater is tijdens zijn gevangenschap overleden.

Volgens Y heeft X het verzoek te laat ingediend. De rechtbank is het hier niet mee eens. X was ten tijde van het overlijden weliswaar op de hoogte van het schietincident, maar dit levert nog geen bekendheid met de eventuele schuld op als bedoeld in artikel 4:194a BW. Y heeft de nalatenschap pas in augustus 2019 aansprakelijk gesteld voor de schuld. X heeft het verzoek binnen drie maanden daarna ingediend en is daarmee ontvankelijk in haar verzoek.

Vervolgens is de vraag of sprake is van een onverwachte schuld. Uit de wetsgeschiedenis volgt dat een schuld uit onrechtmatige daad van erflater een onverwachte schuld in de zin van artikel 4:194a BW kan zijn. Daarvoor is vereist dat X de schuld kende of behoorde te kennen. X kende de (mogelijke) schuld niet toen zij de nalatenschap aanvaardde, want de aansprakelijkheidsstelling door Y dateert van daarna. Maar X had de schuld wel behoren te kennen, gelet op haar wetenschap van het gebeurde. Zonder nader onderzoek had X er niet van uit mogen gaan dat het incident zonder financiële gevolgen zou blijven voor de nalatenschap. X is niet te goeder trouw geweest (art. 3:11 BW). X komt geen beroep op artikel 4:194a BW toe.

Y verzoekt op zijn beurt tevergeefs om benoeming van een vereffenaar van de nalatenschap (art. 4:204 lid 1 onder b en c BW). De kantonrechter is in beginsel daartoe niet bevoegd, maar wel bereid om wegens doelmatigheidsredenen het verzoek te behandelen. De

kantonrechter wijst het verzoek af, omdat de (omvang van de) vordering van Y nog niet vaststaat en Y niet heeft aangetoond dat de nalatenschap gebrekkig wordt afgewikkeld. Het risico dat Y niet voldaan wordt, is speculatief.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 10-01-2020

Zaaknummer: 8034737